

KIKINDA SCHWORTZ 2013:

Intervju sa Teom Tulić



Tea Tulić (1978, Rijeka) deluje u udruzi Katapult. Prozu je objavljivala u književnim časopisima i nastupala na književnim festivalima. Osvojila je nagradu Prozak za 2010. godinu, koju dodjeljuje časopis *Zarez* i izdavačka kuća *Algoritam* za najbolji prozni rukopis autora/autorke do 35 godina. U sklopu ove nagrade, objavila je fragmentarni roman-prvenac *Kosa posvuda*. Dnevni list „Vijesnik” je roman svrstao u pet najboljih proznih ostvarenja u 2011, a žiri „Jutarnjeg Lista” u polufinale istoimene nagrade. Članica je riječke skupine RiLit, u okviru koje aktivno promoviše mlađu riječku književnu scenu.

Pisati o bolu a ne biti patetičan. Roman *Kosa posvuda*, objavljen 2012. u Beogradu, dramatična je povest o strepnji, nadi, borbi, koji završavaju gubitkom. Izrazito fragmentarne kompozicije, sa nekolikim lajtmotivima koji se spretno variraju, zahvaljujući dobrom odabiru pripovednih postupaka, roman ostavlja snažan utisak na čitaoce. Kakav utisak imate Vi dve godine nakon objavljivanja ovog dela?

– Ono što ja uvijek prvo napomenem je da ja nisam imala nikakva očekivanja od te knjige. Ja sam pretpostavljala da će ona izaći i da niko neće mariti za nju uopće. Dakle, nisam imala očekivanja. Sve što se dogodilo sa knjigom je nadmašilo moja očekivanja, jer su reakcije ljudi bile strahovito pozitivne, toliko da ja nisam znala ni što reć u određenom trenutku kad bi mi se neko obratio, zvao me, došao nekako do mene, da mi objasni kako je knjiga utjecala na njega, na njegov život

i emocije, a onda bih se ja zbunila i pomislila u sebi: „Ali to nije ni bila moja namjera.“ (smeh) Ali mi je drago, to je znak da knjiga komunicira, to je važno. To je najvažnije.

Šta možete srpskoj čitalačkoj publici reći o Katapultu?

- Udruga Katapult postoji od dvije tisuće i šeste godine, službeno, kao registrirana, a bavi se promicanjem književnosti, kako one etablirane, ali još i u većoj mjeri mlade književnosti, koja tek nastaje, koja tek treba dobit nekakvu potporu za dalje. U međuvremenu, Katapult kad se pojavio sa svojim delovanjem, onda u Hrvatskoj nisu postojale baš neke opcije za mlađe autore, nije bilo nekih natječaja, tako da je Katapult uletio u pravu stvar i objavio do sad nekih sedamnaest knjiga, debitantskih, mladim autorima, do trideset i pet godina, ali u međuvremenu se situacija promenila, pa je došlo dosta tih časopisa van koji traže mlade, čak u tolikoj mjeri da je nastala diskriminacija prema onim starijima. Ali Katapult je i dalje tu, Katapult radi i služi kao servis mladim autorima za sad iz Hrvatske, jer objavljuje autore iz Hrvatske, ali ono što je ljepo u svemu tome je da to nije ona situacija da mlad autor dâ rukopis i nakon šest meseci dobije knjigu, nego on mora neprestano raditi na toj knjizi i sa lektorom i sa urednikom, tako da se fino narinta dok shvati koliki je to posao sve skupa da bi jedna knjiga na kraju ugledala svetlo dana.

Na koji način biste odredili riječku književnu skupinu RiLit? Koji bi bili ciljevi njene delatnosti, ko su članovi, kada je RiLit osnovana i koji su njeni budući projekti?

- RiLit je osnovan prošle godine, dakle, dvije tisuće i dvanaeste. To je neformalna skupina devetoro riječkih autora, ja sam, doduše, jedina autorica za sad. Skupina nije zadana, nije definirana, nadamo se da će u budućnosti mijenjati članove, da će dolaziti novi i mlađi.

Smisao je promicanje riječke književnosti. Dugo je ono što je pisano u Rijeci bilo opskurno, niko nije pretjerano objavljivao i sad odjedanput smo shvatili da je u našem gradu književnost jako živa, da imamo veliki broj mladih i onih malo starijih autora koji su kvalitetni i treba ih promovirati.

Kako Vam se čini današnja hrvatska književna scena i koje biste prozne pisce preporučili?

- Osobno, ja jako volim Olju Savičević Ivančević. Ona je jako poznata u Hrvatskoj, nju ljudi čitaju, ali uvijek je spominjem ovdje, nisam sigurna da li je objavljena u Srbiji. Tu je i moja kolegica Tanja Mravak, koja je godinu prije dobila nagradu. Preporučila bih Envera Krivca, koji je tek objavio knjigu priča u sklopu nagrade *Prozak*, on nije baš tako novi autor, on ima jedan roman iza sebe, ali autor čiji su tekstovi puni duha svakako.

Tokom rezidencijalnog boravka u Beogradu upoznali ste srpsku književnu scenu. Koji autor/autorka Vam je najbliži/najbliža po tematici, senzibilitetu, stilu?

- Izuzetno cijenim poeziju Milene Marković i Dragane Mladenović. Naravno, tu je Srđan Valjarević. Evo, David Albahari. Teško je izdvojati, ispast će da sam nekog zaboravila i uvijek se setim nakon da sam nekog zaboravila...

Da li ste zadovoljni saradnjom sa novosadskim Omladinskim centrom CK13? Kakve ste utiske poneli sa književne večeri koju ste tamo održali?

Divno mi je bilo tamo. Bojan me stvarno ljepo ugostio. Crna kuća ima jedan koncept rada koji je meni poznat, jer je udruga Katapult tako

djelovala u sklopu Molekula, o kojem možete dosta naći na internetu. Utisci su sjajni, zato što je književna večer držana na četrdeset stupnjeva [književno veče održano je u avgustu, 2013. godine, otud 40 stepeni, M. Č.], a došlo je pedeset ljudi, mislim da je to ogroman uspjeh.

Kako Vam se čini Kikinda Short Story Festival? Da li ćete doći i sledeće godine?

Ako me budu pozvali, ja svakako dolazim, zato što ja ove ljude osjećam kao svoje prijatelje. Ovo je potpuno jedna prijateljska atmosfera. Dovoljno su opušteni da mogu još i više opustiti publiku pred kojom nastupaju i sve je super.

Tri prve reči koje pomislite kada kažem pisanje i kratka priča bile bi?

Strast, sloboda, metak.

30. VIII 2013.

Beograd, „Parobrod“